

Noi am privit slava Lui

Ioan 1,14: »Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi (și noi am privit slava Lui, slavă ca a unicului Fiu din partea Tatălui), plin de har și de adevăr.«

Când ne preocupăm cu o astfel de temă, atunci avem o preocupare bună. Deja psalmistul a spus: »Fie plăcută Lui cugetarea mea! Mă voi bucura în Domnul.« (Psalm 104,34). Credincioșii rămășiței din zilele lui Maleahi sunt caracterizați în relatarea inspirată ca »cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui« (Maleahi 3,16). În rămășița primelor zile ale întrupării Domnului era o Ana. Ea »vorbea despre Isus tuturor celor ce așteptau răscumpărarea în Ierusalim« (Luca 2,38).

Ce preocupare binecuvântată! Cei doi ucenici din evanghelia după Ioan capitolul 1 au întrebat: »Învățătorule, unde locuiești?« Ce binecuvântat este să fi învățat de El, și mult mai binecuvântat este să rămâi la El.

Noi putem mulțumi lui Dumnezeu pentru exemplul ucenicilor, care I-au zis: »Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.« (Ioan 6,68) Ne amintim și de femeia samariteancă, care a vestit: »Veniți să vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva Acesta este Hristosul?« (Ioan 4,29). Sau omul din evanghelia după Ioan capitolul 9, care la întrebarea »Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?«, a strigat; »Și cine este, Doamne, ca să cred în El?« Apoi sunt grecii din evanghelia după Ioan capitolul 12, care au zis lui Filip: »Domnule, am vrea să vedem pe Isus«. Să observăm cuvintele fariseului (Pavel) întors la Dumnezeu: »să-L cunosc pe El« (Filipeni 3,10).

Vrem să ne așezăm alături de exilatul singuratic de pe insula Patmos, care, atunci când a privit pe Cel întâi născut dintre cei morți, pe Domnul împăraților pământului, a izbucnit în cântare de laudă și a strigat: »A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și a făcut din noi o împărăție, preoți pentru Dumnezeul Său și Tatăl, a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.« (Apocalipsa 1,5.6) Ascultă întrebarea adresată fariseilor fățarnici: »Ce gândiți voi despre Hristos? Al cui Fiu este?« (Matei 22,42) Să răspundem la această întrebare cu cuvintele lui Petru: »Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu« (Matei 16,16).

În acest duh să deschidem paginile evangheliei după Ioan. Ne amintim că această evanghelie a fost scrisă la sfârșitul primului secol al istoriei Adunării. Ne putem imagina ce înseamnă aproape 60 de ani fără evanghelia după Ioan? Este important dacă primim sau nu această prezentare despre Domnul? Răspunsul la întrebare este dat în 1 Ioan 4,6: »Noi suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă.« Și apoi cuvintele serioase din a doua scrisoare, versetele 9-11: »Oricine o ia înainte și nu rămâne în învățătura lui Hristos nu are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, acela are și pe Tatăl și pe Fiul. Dacă cineva vine la voi și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-l salutați. Căci cine îl salută, participă la faptele lui rele.« Cum poate un om să *aducă* învățătura, dacă el nu o crede?

De îndată ce deschidem evanghelia după Ioan, suntem conduși prin Duhul lui Dumnezeu înapoi înainte de timpul în care a început totul, înainte să fi început vreodată ceva. El nu a avut niciodată un început! El este în afara oricărei creații – mai sublim decât toate. »La început era Cuvântul« - existența Sa veșnică; »Cuvântul era cu Dumnezeu« - personalitatea Sa proprie; »Cuvântul era Dumnezeu« - dumnezeirea Sa. »Acesta era la început cu Dumnezeu« -

El era în toată veșnicia o Persoană de sine stătătoare. Slava Sa este mai mare decât slava întregii creații, deoarece El este Creatorul. »Toate au fost făcute prin El« - ca și »Cuvânt« El este nu numai Cel care revelează, ci și ceea ce este revelat. Când a fost întreat: »Cine ești Tu?«, El a răspuns: »Întocmai ceea ce vă și spun« (Ioan 8,25). Cuvintele Lui îl prezintă pe El Însuși.

În legătură cu revelarea minunată cu privire la diferențierea Persoanelor Dumnezeirii ne sunt făcut cunoscut și relațiile personale. Dacă aceste relații sunt personale, atunci ele sunt și veșnice, căci și persoanele sunt veșnice. De aceea învățăm, că Cuvântul a devenit carne (nu a fost făcut carne) și a locuit printre noi plin de har și de adevăr (Ioan 1,14). Când Ioan în puterea Duhului Sfânt a meditat la minunea întrupării ca Om a lui Dumnezeu, el a spus: »și noi am privit slava Lui, slavă ca a unicului Fiu din partea Tatălui« (Ioan 1,14). El era – da, El este pentru toată veșnicia – Fiul unic în felul Lui. În scrierile lui Ioan citim de cinci ori despre El ca unicul Fiu din partea Tatălui. Aceasta este slava relației Sale (versetul 14). Apoi la această relație unică în felul ei aparține și intimitatea plăcută a sânelui Tatălui. Domnul nostru Isus este unic – unic în relația Sa și tot așa unic în dragostea specifică acestei relații. Acesta este înțelesul numelui »Unicul Fiu«. Nu este nici gândul referitor la naștere și nici cel referitor la descendență, cuvântul ne descrie o relație unică și o dragoste unică.

De cinci ori este numit în Noul Testament unicul Fiu. Înțelesul aici nu este cel referitor la ordinea nașterii, ci la rang! În Psalmul 89,27 Dumnezeu spune despre împăratul Său uns, David: »Iar Eu îl voi face întâiul-născut, cel mai înalt dintre împărații pământului.« Evident este „întâi-născut” un titlu al unei distincții în rang, și nu se referă la cronologia nașterii.

- 1) În Romani 8,29 El este »Cel întâi-născut dintre mai mulți frați«.
- 2) În Coloseni 1,15 El este »Cel întâi-născut din întreaga creație«. Dacă El este Creatorul tuturor lucrurilor și apoi intră în propria Sa creație, atunci El trebuie să aibă și întâietatea față de toate lucrurile care sunt în creație.
- 3) În versetul 18 al aceluiași capitol El este »Cel întâi-născut dintre cei morți«.
- 4) În Evrei capitolul 1, când El este introdus în lume ca Cel întâi-născut, se poruncește cetelor de îngeri să I se închine.
- 5) În Apocalipsa 1,5 El este »Cel întâi-născut din morți și Domnul împăraților pământului«. Fie că este vorba de creație, de înviere, de frații Săi, de oștirea îngerilor sau de împărații pământului acesta, El ocupă totdeauna locul cel mai înalt, »pentru ca în toate să aibă întâietatea«.

De aceea: ca **Cel întâi-născut** – El este Capul, Cel mai înalt în rang.

Ca **Cel întâi-născut** – El este Fiul unic al dragostei Tatălui.

El a devenit carne, dar El niciodată nu a devenit Fiu. Dacă privim slava și harul întrupării Lui ca om, atunci vrem să ne lășăm convinși prin Cuvântul adevărului, în puterea Duhului adevărului, că noi nu vedem aici filiațiunea prin întruparea ca om, ci vedem întruparea ca om a Fiului. De aceea, ca și Cuvântul – și El *este* Cuvântul veșnic – El este revelarea lui Dumnezeu. Ca »Cel întâi-născut« El este Vestitorul și Descoperitorul Tatălui. El a adus la lumină relația din Dumnezeire și sentimentele ei proprii.

În această evanghelie sunt cel puțin trei lucruri, care solicită atenția noastră: slava Persoanei Sale, slava puterii Sale și slava dragostei Sale. Minunile, care ne sunt relatate în această

evanghelie, au caracterul de semne. Oricare ar fi însușirile referitoare la istoricul mântuirii incluse în ele, și ele sunt bogate în învățături pe această temă, ele ne fac totdeauna să ne gândim, că scopul lor primordial este să ne arate slava Domnului Isus, ele revelând-o. »Dar acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând, să aveți viața în Numele Lui« (Ioan 20,31).

Când ne gândim la slava Lui, să ne amintim atunci că ea ne este prezentată în însușiri personale, morale și oficiale. Când vorbim despre slava personală, ne gândim cine este El. Când slava Sa morală stă înaintea noastră, ne gândim la caracterul Său, la comportarea Sa, la drumul Său. Când vorbim de slava oficială, ne gândim la funcțiile Lui, pe care le are.

Pe parcursul evangheliei El ne este prezentat ca Păstor al oilor (ceea ce se aseamănă cu adevărul referitor la poziția Sa de »Cap al trupului«, descrisă în scrisorile lui Pavel): »Va fi o singură turmă, un singur Păstor« (Ioan 10,16).

Printre ai Săi El a S-a arătat ca Mângâietorul, care S-a folosit pe deplin pe Sine pentru ei (căci El a numit pe Duhul Sfânt, care va veni, »un alt Mângâietor«). El este pâinea vieții, El este ușa, El este adevărata viță, El este Fiul lui David, El este Fiul Omului, El este Fiul lui Dumnezeu, El este Cel care botează cu Duhul Sfânt, El este învierea și viața, El este lumina lumii, El este lumina vieții, El este ultimul Adam (»Și spunând acestea, a suflat peste ei și le-a zis: „Primiți Duh Sfânt!”« Ioan 20,22), El este Cel care spală picioarele, El este Cel care va veni, El este administratorul tuturor lucrurilor, căci »Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate în mâna Lui« (Ioan 3,35), El este Judecătorul rânduit, Tatăl a dat toată judecata în mâna Lui – din două motive:

întâi: »Pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl« (Ioan 5,23),
în al doilea rând: »Întrucât este Fiu al Omului« (Ioan 5,27),

El este Cel care deschide ochii orbilor, El este biruitorul asupra morții și mormântului, El este locul de scăpare pentru ai Săi, în pustia aridă sau în furtuna dezlănțuită, El este Cel care S-a înălțat la cer.

În toate aceste fațete diferite ne prezintă evanghelia pe Domnul. Oricum L-am privi, din punct de vedere moral sau în funcțiile Sale, mereu ni se aduce aminte că toate aceste lucruri au fost spuse mai dinainte cu privire la El, Cel care a spus despre Sine Însuși: »Înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt« (Ioan 8,58).

El este Dumnezeu în slava Persoanei Sale, oricât de mult S-ar fi coborât El în harul Său. Căci altfel cum am fi putut noi înțelege cuvintele următoare: »Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel care S-a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer« (Ioan 3,13)? El se numește aici cu titlul Său „oficial”, pe care îl poartă ca om, vorbește însă în același timp despre ceva care aparține dumnezeirii Lui. De aceea există și pericolul de a încerca să desparți Dumnezeirea și umanitatea Domnului nostru preaslăvit. Să le deosebim, dar niciodată să nu le despărțim, rămânând totdeauna la faptul că *o Persoană* are ambele naturi. El este Dumnezeu, El este om, El este atât Dumnezeu cât și Om.

Această concluzie ni se întipărește, dacă ne gândim cum Îl prezintă Duhul lui Dumnezeu în toată evanghelia după Ioan, și dacă ajungem la sfârșitul studiului nostru, la sfârșitul evangheliei ni se amintesc încă o dată trei scene minunate:

1) Toma, când Domnul l-a convins, anticipă în mărturisirea sa personală mărturisirea națiunii: »Domnul meu și Dumnezeuul meu!« (Ioan 20,28, vezi și Isaia 25,9).

2) Ucenicul, pe care îl iubea Isus (iubirea are capacitate de decizie rapidă) zice lui Petru: »Este Domnul!« (Ioan 21,7). Un titlu potrivit pentru evanghelia pe care el a scris-o prin Duhul.

3) Petru a spus, în momentul smeririi sale profunde, când Domnul l-a reabilitat înaintea fraților Săi: »Doamne, Tu toate le știi; știi că Te iubesc!« (Ioan 21,17).

Putem noi, iubiți frați, să spunem același lucru despre Domnul nostru minunat, despre care citim: »Fiindcă iubea pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la capăt« (Ioan 13,1)? Putem să-I spunem printr-o mărturisire sinceră „Doamne Isuse, Tu ești atotștiutor, și chiar dacă Tu Te folosești de atotștiința Ta, ca să cunoști dragostea noastră comparativ mică, îți mărturisim totuși dragostea noastră – Te iubim cordial”?

Slava Sa stă tot mai mare înaintea noastră, și în loc să ne sperie, ea ne atrage, deoarece ea este slava Aceluia care ne iubește cu o dragoste veșnică, și »noi Îl iubim, deoarece El ne-a iubit mai întâi.«